

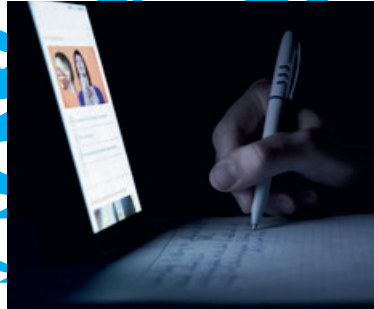

VIERDE WERELDBLAD

PB-PPIB-16019
BELGIE(N)-BELGIQUE

ATD = All Together for Dignity / Agir Tous pour la Dignité / **Samen voor waardigheid**
www.atd-vierdewereld.be / Nr. 211 / juni 2020 / Verschijnt vier maal per jaar

03 Overschrijven

06 De afstand
overbruggen

08 Zoeken naar een
aangepaste vaarroute

Uitgave van de Beweging
ATD Vierde Wereld
Victor Jacobslaan 12
1040 Brussel
(02) 647 92 25 / 647 99 00
contact@atd-vierdewereld.be
www.atd-vierdewereld.be
Internationaal: **www.atd-fourthworld.org**
Over de stichter: **www.joseph-wresinski.org/nl**
facebook.com/ATDVla

Verantwoordelijk uitgever:

Marijke Decuypere
Victor Jacobslaan 12
1040 Brussel
Foto's: ATD Vierde Wereld, tenzij anders vermeld.

**Voor giften van 40 euro of meer per jaar
ontvangt u een fiscaal attest.**

IBAN: BE89 0000 7453 3685
BIC: BPOTBEB1

U kan ATD Vierde Wereld
ook opnemen in uw testament.
Bij een duolegaat gaat een deel van uw
bezit naar uw erfgenamen en een ander
deel naar ATD Vierde Wereld.
De successierechten zijn dan lager
en worden betaald door
ATD Vierde Wereld.

GRAPHIUS

EDITO

EEN INSPIRATIEBRON VOOR HET BELEID VAN MORGEN

“We zitten allemaal in dezelfde boot. Nee, we zitten allemaal in dezelfde storm, maar in verschillende bootjes: sommigen hebben een luxejacht, anderen een roeibootje waar bij normaal weer al water binnen lekt”.

Tot de mensen die het meest lijden onder de lockdown horen de mensen die in armoede leven: mensen die geen huisvesting hebben of in krappe omstandigheden leven, mensen met een inkomen onder de armoedegrens of mensen zonder middelen omdat ze niet erkend zijn, mensen wiens kinderen niet meer naar school kunnen en geen toegang hebben tot afstandsonderwijs, mensen die al lang voor de crisis in een situatie van onzekerheid en isolement verkeerden.

Geconfronteerd met een crisissituatie die even nieuw als onverwacht is, rijst een belangrijke vraag: wat leren we van degenen die het meest aan de storm zijn blootgesteld? Omdat ze een lange ervaring hebben in het overleven in armoede en het omgaan met isolement, kunnen ze ons helpen om antwoorden te vinden. Mensen in armoede weten al lang wat het betekent om geen greep te hebben op hun directe omgeving. Daarom kunnen ze een baken zijn voor degenen die door de crisis in deze situatie zijn beland en degenen die er in de toekomst dreigen in ondergedompeld te worden. Ze kunnen een inspiratiebron zijn voor het beleid van morgen. Hun ervaring en kennis niet ernstig nemen zou een verspilling zijn voor iedereen en een belediging voor hen.

Om een duurzame samenleving op te bouwen is de ervaring en kennis van deze deskundigen in menselijkheid even onmisbaar als die van de specialisten wiens gezag we gebruikelijk aanvaarden. De kennis van allen kruisen is een voorwaarde als we niemand willen achterlaten, zoals de door de Verenigde Naties afgekondigde doelstellingen voor duurzame ontwikkeling ons uitnodigen te doen.

Reeds in 1994 werd in België een geheel nieuwe aanpak in het leven geroepen: de armsten zelf namen op basis van hun ervaring en denken het woord om een Algemeen Verslag over de Armoede te schrijven. In het kielzog van dit initiatief werd het Steunpunt tot bestrijding van Armoede opgericht, dat onder meer deze aanpak actualiseert.

De analyses en aanbevelingen van het Steunpunt en van verschillende verenigingen waar armen het woord nemen, zijn relevanter dan ooit voor de opbouw van de maatschappij van morgen. Het is waar dat ze soms schokkend overkomen, maar als we ze vandaag nog blijven negeren, zou dat onze democratieën doen instorten en onze samenlevingen, gebaseerd op de eerbiediging van de mensenrechten, nog ernstiger aantasten dan het covid 19-virus.

De keuze is aan ons. Armoede is geen noodlot, het is een zaak van mensen, een schadelijke toestand die overwonnen kan worden.

Georges de Kerchove

Nationaal Team

OVERSCHRIJVEN

Mijn vriendin Annemie is leerkracht. De eerste dag na de paasvakantie brengt ze samen met collega's fietsend de bundel met nieuwe leerstof naar 40 leerlingen. Hoewel ze al wist dat veel leerlingen het thuis niet zo breed hebben, wordt het een confronterende ervaring.

"Het is toch wel schrijnend hoe sommige kinderen wonen: een te kleine woning voor het gezin en geen tuin", belt ze me. "Ik was ook onder de indruk van de inspanningen en de creativiteit van de ouders", gaat ze verder. "Ik nam de tijd om met de ouders te praten. De vader van Bjorn maakte zich zorgen over zijn oudste dochter die nu in het eerste middelbaar zit. Hij zei me dat het voor hem moeilijk is om zijn dochter te helpen bij schooltaken. Hij vertrouwde me toe dat hij geen Frans spreekt. Zijn dochter kan hij niet helpen met dit vak en haar punten waren al niet goed. Hij heeft een vriend aangesproken die goed Frans spreekt en die helpt haar nu via skype bij het instuderen van de nieuwe lessen Frans. De papa klaagde er ook over dat de middelbare school 's avonds taken doorzendt en dat de volgende dag alles al moet afgeprint zijn. Hij durfde me te zeggen dat hij geen printer heeft en daarvoor een buurman moet lastigvallen. Hij zit daar

een beetje mee want hij weet dat printen geld kost en vindt het vervelend om altijd maar zijn buurman te moeten vragen dingen voor de school te printen."

Jammer genoeg gaan sommige leerkrachten ervan uit dat ieder gezin een computer en een printer heeft. En zij die wel rekening ermee willen houden dat dit niet de realiteit is, vinden vaak geen steun bij hun directie. Annemie uit haar ongenoegen erover maar ziet ook hoe creatief gezinnen zijn. "Weet je wat ik hoorde van een moeder? De zoon die in het 1ste jaar beroeps zit, krijgt zijn taken via smartschool. Er is geen computer in het gezin maar de mama heeft een smartphone en schrijft die taken over. De jongen maakt zijn huiswerk en dan neemt de mama daarvan een foto en zendt die door naar de leerkracht." Ze gaat verder: "Ongelooflijk toch, als ze mij nog een keer zeggen dat ouders niet meewillen en geen inspanningen doen, zal ik vertellen over die mama." Maar Annemie is ook bezorgd: "Hoe moet die jongen nu nieuwe leerstof verwerken? Die mama kan toch moeilijk al die lessen overschrijven?"

Marijke Decuypere

CHILDREN OF COURAGE – KINDEREN UIT BANGLADESH SCHRIJVEN OVER HUN ERVARINGEN MET ARMOEDE

Wat is de kernervaring van armoede? Drie aspecten komen altijd terug: machteloosheid; fysiek, emotioneel en geestelijk lijden; strijd en verzet. Dat is de bevinding van een internationaal onderzoek van ATD Fourth World en Oxford University. Zij werkten drie jaar lang intensief samen met mensen in armoede uit zes verschillende landen om de armoede-ervaring in al haar dimensies te leren begrijpen (zie interview met Marianne de Laat in het Vierde Wereldblad van september 2019).

“Niemand vraagt naar de mening van kinderen in armoede”

Een van die zes landen is Bangladesh. Naar aanleiding van het onderzoek namen verschillende kinderen deel aan een workshop verhalen schrijven. Verhalen over hun ervaringen met armoede en hoe ze naar die armoede kijken.

“Mijn papa werkt heel hard en er is niemand die hem kan helpen. Ik wil hem graag helpen maar hij wil dat niet want het is moeilijk en zwaar werk”

Bijna de helft van de Bangladeshese bevolking is kind; daarvan leeft meer dan de helft in armoede. Kinderen in armoede dragen een dubbele last op hun schouders want ze voelen zich machteloos wanneer ze hun ouders gebukt zien gaan onder de stress van een leven in armoede. Tapori internationaal, de kinderwerking van ATD Fourth World, hielp de kinderen hun levensverhaal neer te schrijven. Deze ervaringen zullen te lezen zijn in ‘Children of Courage’, een boekenreeks over moedige kinderen wereldwijd.

Marte Lorent

HET GRAS IS GROENER AAN DE OVERKANT

KUNNEN WE DUURZAAM LEVEN WAAR WE WONEN?

Of sociale woonblokken in een groene of 'grijze' omgeving staan heeft invloed op de bewoners. Het vermogen van mensen om de problemen van het dagelijks leven op te vangen is groter in de door bomen en gazons omgeven blokken. Bewoners van de 'grijze' blokken ervaren de dagelijkse moeilijkheden als meer belastend en hardnekkig.

Voor veel mensen in armoede, "stelt de natuur in de grote steden niet veel voor: een stukje groen middenin de uitstoot van gassen". Brussel is nochtans een groene stad. Bijna 3000 ha parken, bos- en natuurzones zijn toegankelijk. Dat groen is goed in kaart gebracht. Al jarenlang gaat ook veel aandacht naar groene verbindingen. Bij Leefmilieu Brussel kan je gratis een boekje krijgen met het traject van de Groene Wandeling, een kronkelende lus van 60 km helemaal rond de hoofdstad. Werkelijk verrassend. Maar het groen is ongelijk verdeeld. Meer aan de rand, minder in het centrum. In de stadsdelen met de laagste inkomens is minder groen, en vaak is dat ook van mindere kwaliteit. In de stadsdelen met de meeste tuinen is ook het meeste openbaar groen.

In kleine steden kleurt het vaak minder groen dan verwacht. Ook in kernen van grote gemeenten, gelegen midden een landschap dat vroeger doordrong tot in het centrum, hebben mensen vaak geen openbaar groen op wandelafstand. De gemeente groeide, het landschap werd ingepalmd, veel huizen hebben een tuin, er was minder nood aan parken.

Herlezen

Als een virus onverwacht en in een mum van tijd het raderwerk van samenleving en economie kan doen sputteren en ons dagelijks leven overhoop haalt, dan zijn de zorgen die we ons maken over de gevolgen van de klimaatverandering terecht. Twee jaar werkte Vanessa Malfait-Joos met militanten van ATD Vierde Wereld, Franstalig en Nederlandstalig, mee aan het rapport 'Duurzaamheid en Armoede' van het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting, dat verscheen in december 2019. Het werkstuk is nog jong, maar Vanessa stelde voor om het te herlezen. Nog altijd kijken we met een armoedebriil naar duurzaamheid, maar nu ook vanuit een welbepaalde hoek, vanuit ons kot. Op onze website en in facebookberichten werden de thema's terug opgehaald. 'Natuur en groene ruimten' is er één van.

Bewoners van de oude arbeidershuizen en de nieuwe kleine appartementen met piepklein terras, moeten zich verder verplaatsen. Maar hoe? Er is geen metro of stadsbus die je op elk moment van de dag vlot naar een andere plaats kan brengen.

Contact met de natuur is bevorderlijk voor de gezondheid. Zich herbronnen in de natuur, rijkere bevolkingsgroepen gaan het soms zoeken aan het andere eind van de wereld, in de buurlanden, of minstens in de Ardennen of aan de Kust. Mensen in armoede "zouden graag gemakkelijker in de natuur geraken, zelfs al is het maar voor een daguitstap of een weekje vakantie. Daardoor zou je eens kunnen ontspannen en je problemen een beetje vergeten". In je kot blijven, in je buurt blijven. Dat is iets waar mensen in armoede noodgedwongen mee vertrouwd zijn. De coronacrisis liet veel andere mensen voelen wat dit betekent.

Een rode draad in het duurzaamheidsrapport van het Steunpunt is de vaststelling dat gezinnen in armoede absoluut willen deelnemen aan de discussie over hun toekomst, die ook ons aller toekomst is. Zij willen mee nadenken over een beleid dat gericht is op duurzaamheid. Dat willen ze nog meer vanuit hun ervaringen in deze coronatijd.

Laura Souverville - M.T. Poppe

▲ Groen of grijs, een wereld van verschil

Rapport 'Duurzaamheid en Armoede' op www.armoedebestrijding.be

DE AFSTAND OVERBRUGGEN

Wat betekent 'blijf in uw kot' voor mensen in armoede? Wat kan ATD Vierde Wereld nog betekenen als we afstand moeten houden? Samenbrengen van mensen, leren van elkaars kracht en ervaring, samen nadenken en inzichten verwerven die kunnen groeien tot aanbevelingen voor een betere samenleving: het is de kern van onze werking. In die kern werden we getroffen.

Begin dit jaar ging de volksuniversiteit over toegang tot gezondheidszorg. Altijd weer blijkt dat armoede ziek maakt en dat ziekte arm maakt. Er zijn drempels, zoals een gebrek aan geld en informatie, die een goede toegang tot gezondheidszorg kunnen verhinderen. Gastsprekers van Bond Moyson waren aanwezig en beantwoordden vragen over verhoogde tegemoetkoming, wijkgezondheidscentra en het verschil tussen geconventioneerde en niet-geconventioneerde artsen. Bij tandartsen bestaat er geen derdebetalersregeling waardoor eerst het volledige bedrag betaald moet worden. Tandzorg is minder toegankelijk dan het lijkt: het gebit laat nog steeds zien wie wel of geen geld heeft. Ook brillen zijn niet goedkoop, ondanks de gedeeltelijke terugbetaling van het ziekenfonds. Daarom is het belangrijk promoties in de winkels af te wachten.

We waren nog niet uitgepraat over gezondheid. Begin april was een tweede volksuniversiteit gepland maar die kon niet meer doorgaan. Op onvoorstelbare wijze werd gezondheid een internationaal thema van eerste orde.

Hoe we mensen in armoede toch lieten spreken

Vanaf het begin belden we leden op die alleen de crisis door moesten en gezinnen wiens kinderen sinds het sluiten van de scholen voltijds in huis waren. We startten ook de facebookgroep 'ATD Vierde Wereld in tijden van corona' op: een plaats om elkaar te steunen en te informeren. Er was nood aan meer contact en velen wilden hun hart luchten over wat de crisis met hen deed. Dat was de start van onze online gespreksgroepjes. Omdat op het internet afstand geen rol speelt ontmoetten leden uit verschillende lokale groepen elkaar. Mensen zonder internet belden we op en vroegen zo hun bijdrage te leveren.

Uit de online gespreksgroepjes:

"Het leven is veel duurder geworden. Vroeger kon ik in het sociaal restaurant gaan eten voor 2 of 3 euro per maaltijd. Nu moet ik zelf koken en dat is duurder. De Aldi is ook ver van hier, dus ik moet naar de Delhaize, en die is duur".

▲ Pexels

▲ Een gezellige sfeer op de volksuniversiteit over gezondheid

“Lockdown? Laat me niet lachen, ik leef al heel mijn leven in lockdown. Voor ons, mensen in armoede, is dat dagelijkse kost. Misschien dat de andere mensen nu eindelijk eens gaan beseffen wat wij meemaken”.

“Ik vind dat de mensen socialer zijn geworden. Ze geven elkaar nu een knikje op straat”.

“We zitten allemaal in dezelfde boot. Nee: we zitten allemaal in dezelfde storm, maar in verschillende bootjes: sommigen hebben een luxejacht, anderen een roeibootje waar bij normaal weer al water binnen lekt”.

“Ze zouden mensen in armoede mee moeten betrekken in het crisiberaad. Ze denken dat ze weten hoe het moet, dat ze kunnen denken voor ons”.

“Mensen in armoede worden eigenlijk dubbel gestraft: ze hebben al weinig middelen en nu valt ook hun vangnet nog eens weg”.

Hoe we deelnemen aan het debat over de impact van corona en het denken over post-coronatijden

Andere armoedeorganisaties werkten op hetzelfde spoor als ATD Vierde Wereld. Om gewicht te geven aan de ervaring van mensen in armoede waren duidelijke boodschappen nodig. We gingen samen met het Netwerk tegen Armoede, Welzijnzorg, Welzijnsschakels, Samenlevingsopbouw en Caritas in gesprek met minister Beke, Vlaams minister van armoedebestrijding. We gaven de signalen door die we van onze leden kregen. Dankzij het Steunpunt armoedebestrijding en heel wat andere partners werd een federale taskforce kwetsbare mensen opgericht. Wekelijks gingen we in gesprek over bijkomende socio-economische maatregelen voor mensen in armoede. Na de aangekondigde

exit-maatregelen stuurde ATD Vierde Wereld een brief naar verschillende ministers om hen te wijzen op het belang van mondkapen voor daklozen en mensen die moeilijk toegang hebben tot water. We moedigden leden aan om ook een brief te sturen naar hun gemeente. Het nationaal team besloot een videoboodschap te maken om leden een hart onder de riem te steken tijdens de ‘blijf in uw kot’ maatregelen: ‘we denken aan iedereen die het nu nog moeilijker heeft dan voorheen’.

De video staat in de nieuwssectie van onze website. Op onze website staan ook de verschillende persberichten die we samen met het Netwerk tegen Armoede, Samenlevingsopbouw, Welzijnsschakels, Welzijnzorg, Uit De Marge, Decenniumdoelen en Vluchtelingenwerk Vlaanderen ondertekend hebben. Twee daarvan gaan over gepaste corona maatregelen voor mensen in armoede en drie persberichten vragen aandacht voor leerlingen met leerachterstand of kwetsbare leerlingen bij heropstart van de scholen.

We staan voor een toekomst vol uitdagingen

Veel opiniestukken en stemmen in de media gaan over het belang van solidariteit in het post-coronatijdperk. We hangen met zijn allen witte doeken uit het raam en plaatsen bieren voor ons raam. Er meldden zich duizenden vrijwilligers die graag voor ouderen naar de winkel gaan. Omdat de daklozenopvang noodgedwongen het werk moest stilleggen kregen bijna duizend Brusselse daklozen en migranten opvang in hotels en herbergen. Vuilnisophalers, postbodes, verplegers,.. worden bedankt. Ze krijgen door de crisis de erkenning die ze verdienen. Een crisis kan maken dat mensen zaken anders gaan bekijken. Onze uitdaging is ervoor zorgen dat deze nieuwe solidariteit voorgoed ingang heeft in onze maatschappij.

Marte Lorent - M.T. Poppe

ZOEKEN NAAR EEN AANGEPASTE VAARROUTE

DAGBOEK VANUIT DE TAKEL IN OOSTENDE

We kunnen niet naar zee, ook niet voor het geplande interview met Kristine Decroos, verantwoordelijke van dagcentrum De Takel in Oostende en medestander van ATD Vierde Wereld Kust. Daarom houdt Kristine voor ons een dagboek bij. Vijf dagen, van maandag 30 maart tot vrijdag 3 april. Het relaas van het dagelijkse leven dat op z'n kop gedraaid is en de gedachten die daaruit voortvloeien. Meer dan we hier kunnen weergeven.

Het samen op weg gaan met 'gekwetste' gezinnen lag me van meet af aan. Voeling krijgen met mensen die leven in armoede was moeilijker. Ik worstelde met de vraag hoe ik ouders en kinderen voldoende kon ondersteunen als onze werelden zo ver uit elkaar liggen. Zelf ouder worden dichtte de kloof, doch onvoldoende. Na een zevental jaren, en intussen moeder van mijn vierde telg, leerde ik ATD Vierde Wereld kennen. Een openbaring voor mij: de ontmoetingen en kennis open(d)en mijn ogen en hart voor mensen die ik dagelijks ontmoet.

Maandag

'De lockdown is twee weken oud. Mijn man werkt grotendeels thuis, dochter Dagmar is winkelbediende en mag niet meer werken, studente Annelies blijft in Leuven. De drie oudste kinderen wonen niet meer thuis. Voorlopig geen gezamenlijke gezinsontmoetingen, dat mis ik wel. Ikzelf fiets dagelijks naar mijn werk.'

In De Takel is het zoeken. In normale tijden kunnen jongeren tussen 6 en 18 er terecht buiten de schooltijd. Jongeren in een bubbel van opvoedingsvragen. Al vlug kwam aan het licht dat sommige gezinnen, zowel van jongeren van het dagcentrum als van het jeugdhuis, zwaar geraakt worden door de crisis en echt honger lijden. Niet iedereen heeft de mogelijkheden om 'veerkrachtig' te reageren op deze crisis,

merkt Kristine op. 'We willen tijdelijk verrassingspakketten schenken aan minstens 25 gezinnen en enkele laptops ter beschikking stellen aan jongeren of ouders die online uitgesloten zijn.' Kristine begint de dag met een bezoek aan de grote voedingszaak waar ze boodschappen doet voor de Takel en nu ook een gesprek heeft met de verantwoordelijke. 'Bingo! De zaak wil mee het project ondersteunen waarvoor we ook steun vroegen aan de Koning Boudewijnstichting.'

Dan naar de Takel. 'Een mama klampt mij overstuur aan. Zo houdt ze het niet vol. Haar tweede oudste komt naar het dagcentrum, ze heeft nog drie kinderen en staat er alleen voor. Ik luister naar haar grote zorgen en frustraties. De kleintjes mogen niet naar de opvang in de crèche en op school omdat zij niet werkt. Ik stel voor dat ik ook nog eens probeer te bellen.' Later op de dag kan Kristine het goede nieuws melden dat de opvang in de school toegestaan wordt.

'We starten met de studie. Het is voor iedereen wennen. Zeker voor de kinderen uit de lagere school. Elke school pakt de opdrachten op een andere manier aan. Ook onze vaardigheden als begeleiders dienen aangescherpt!'

'We beslisten om te werken in groepjes van maximum drie kinderen.' Niet iedereen kan op elk moment terecht. Kinderen moeten thuisblijven, ook als ouders aangeven het niet meer te zien zitten. Pijnlijk voor het team. 'Het enige wat we kunnen doen is de ouders aanmoedigen in hun kracht te blijven staan. Een begeleider kan ook hun kind ophalen en een uurtje samen wandelen. De begeleiders die werken van thuis uit chatten met ouders of kinderen, spreken af

met andere hulpverlening,... Nu valt het des te meer op hoe zinvol het is dat wij als hulpverleners er werk van maken om een goede relatie met jong en oud uit te bouwen. Ik geniet ervan hoe de kinderen huppelen door ons huis. Het is fijn te zien hoe zij hun last van hun schouders kunnen gooien.' 'Na het middageten heb ik permanentie en wachten er heel wat mails op een antwoord. Ik spijker de richtlijnen voor de derde keer bij. Halfweg maart gaven we aan de ouders de keuze om hun kids thuis te houden of naar het dagcentrum te laten komen. Dat er nu twee weken later geen weg meer terug is, is een streep door de rekening van sommigen. Hoe kan je in godsnaam inschatten of je het alleen kan beredderen thuis? Er is de druk van schoolwerk en de kinderen moeten een hele dag thuis zitten. Ook bij begeleiders komen deze noodkreten harder dan ooit binnen. Online hulp verlenen betekent ook dat je als het ware binnenvalt in het leven van mensen. Je bent mee getuige van spanningen. Chapeau dat mensen dat toelaten.'

'Vanavond werk ik nog wat door, om 20u applaudiseer ik samen met de overburen van de Takel uit solidariteit met zovelen. Hop, nu mijn fiets op en naar het strand! Ik kan niet beschrijven welke diepe dankbaarheid ik voel dat ik dat kan. Een ware zegen!'

Dinsdag

'Vandaag start mijn werkdag om 8 uur. Ik had gisteren de mama aangeboden om deze week één van de kleintjes naar de schoolopvang te brengen. Ik herinner me hoe hectisch het 's morgens kan zijn om alle kids op tijd klaar te maken en weg te brengen. De kleine meid is eerst wat onwennig, maar onderweg komt ze los. Het is best nog een eind stappen naar de school, ver om dit dagelijks te voet te doen met je kroost.' 'Als ik toekom in het dagcentrum staan twee collega's vrolijk te tateren. Oef. Ik besef hoe zwaar deze tijd hun valt en hoe moeilijk het is om de balans tussen werk en privé gevoelsmatig in evenwicht te houden. Een collega, die twee weken ziek was, bakte éclairs om een jarige jongere te trakteren! En wij vielen mee in de prijzen: lekker!' 'Deze morgen sta ik in de studie. Een veertienjarige kreeg een leuke opdracht: 10 kaartjes versturen naar familie of vrienden.

Op mijn tocht naar de Takel bedenk ik dat er twee belangrijke inspirators zijn die bepalen hoe ik mijn taak als verantwoordelijke draag. Don Bosco, die aan de basis ligt van de Salesiaanse gemeenschap waar De Takel toe behoort en Joseph Wresinski, stichter van ATD Vierde Wereld. Hun voorbeeld geeft mij het recht om ruimte te zoeken en te nemen om er te blijven staan voor de meest uitgeslotenen, mensen die het goed bedoelen en talenten hebben maar op velerlei vlak tegenspoed kennen. Om de richting die ik samen met anderen voor voldoende kracht bij te zetten heb ik de medestanders en militanten van ATD Vierde Wereld nodig. Het leren 'klein' kijken naar grootse dingen die gebeuren in mensenlevens is van zo'n primordiaal belang. Als verantwoordelijke is het ook mijn opdracht om daar het voortouw in te nemen, naar mijn collega's, maar ook naar alle anderen die op mijn pad komen!

Een actie ondersteund door de post. De leerkracht zal niet weten dat dit heel wat onderzoekwerk en creativiteit vraagt als je gezin weinig contact heeft met familie en jij als puber enkel 'ongeveer' weet waar je vrienden wonen. Maar het is ons gelukt dankzij google maps, adressenlijsten en enkele Messenger berichten. Ook de begeleiding krijgt een kaartje! Ik neem alvast dat ideeetje mee! Mijn kids en ouders, mijn metekind en enkele vrienden: laten weten dat we elkaar missen!'

'Mijn oudste dochter belt me, of ik al pampers vond voor het gezin in nood? Ze zag een mooie aanbieding online. Super! Ze heeft ook kleertjes gevonden voor een jongetje van anderhalf jaar. Coronatijd of niet, kinderen groeien uit hun kleren. Het ruilhoekje is gesloten. Mercietjes lieve dochter van mij.'

Woensdag

'De studenten halen leuke 'vertederende' grapjes uit. Het is één april, nietwaar? Vanmorgen een aantal dringende betalingen uitgevoerd en de loonprestaties doorgegeven.' Net voor het middageten heffen we het glas met kidibull. De Takel bestaat vandaag 32 jaar! Welke tijden het ook zijn, in

▲ Het zal wennen zijn om deze zomer meer afstand te houden

Don Bosco was een Italiaanse priester die in de 19de eeuw de kaart trok van uitgesloten jongeren. Samen met heel wat helpers, gaf hij hen onderdak, les, onderricht in geloof & maatschappelijke waarden en ontspanning. Een preventief opvoedingsproject dat uitgaat van ieders talenten en kwaliteiten. Tot op vandaag in grote lijnen de spirit van waaruit we ook in de Takel werken. Dertig jaar geleden, na mijn studies, begon ik hier als begeleidster.

een huis van Don Bosco leer je om te blijven feesten. En dat is een constructieve ingesteldheid, weet ik uit ondervinding! 'Enkele jongeren schilderen met een begeleidster 'dank u' op een laken. De kinderen mogen met een collega in ons moestuintje planten en zaaien. Ik dacht eraan om voor alle collega's een bloemetje te kopen als gebaar van appreciatie maar er waren er geen te koop. Ik ben trots op ons team: het beste blijven doen, met en voor de meest kwetsbaren.'

'Met mijn collega Biju sta ik vanmiddag stil bij concrete vragen van enkele jongeren. In het jeugdhuis komen meer dan 140 jongeren, van verschillende origine en vaak ook met een rugzak aan traumatische ervaringen. De vier jeugthuizen die de stad Oostende rijk is werden op 13 maart gesloten. Hoe hou je zonder ontmoetingsmogelijkheden de vinger aan de pols bij deze jongeren? We kwamen er al gauw achter dat 'mister digitaal' slechts beperkt mensen verbindt. We zoeken verder!

Nog een babbel met een collega, de voorbereiding van de teamvergadering morgen, en mijn dagtaak zit er weer

op. Na het avondeten, doe ik deze keer een wat kortere, maar deugddoende wandeling aan de waterlijn van onze Oostendse Noordzee: zalig!

Donderdag

'Vandaag lijkt de dag op de voorgaande en is toch weer compleet anders. Al voor mijn huisgenoten ontwaken, ben ik onderweg. Teamoverleg, deels online, deels live. Ik typ een nieuw voorstel uit voor de werkorganisatie volgende week, de zogenaamde paasvakantie. Geen driedaagse uitstap, geen sponsortocht voor Broederlijk Delen, geen uitstap naar het Berenbad en het stadion van Club Brugge. We besluiten om toch geen studiemomenten in te richten en zullen ontspanning organiseren in kleine groepjes.'

'We hakken een moeilijke knoop door en beslissen dat enkele jongeren die tot nu toe thuis bleven, kunnen aansluiten. Veiligheid voor onszelf, veiligheid voor de kids, haalbaarheid voor de ouders en haalbaarheid voor de kids, dat moesten we in de afweging meenemen.'

's Middags loopt het moeilijk: een jongere gaat door het lint gaat en valt een begeleider aan. De collega krijgt de rest van de week rust. Een ander collega springt in om er met de rest van het groepje een aangename namiddag van te maken. Met mijn groepje maak ik een fietstocht richting het domein van Prins Karel. Ik toon de bunkers waar ik vroeger met mijn kinderen kwam spelen. Onze kokkin Erna bakte lekkere pannenkoeken voor het vieruurtje!

Vanavond enkele kaartjes schrijven en een telefoontje naar mijn ouders, allebei een eind in de tachtig. Het is hard dat

▲ Na het werk nog een wandeling. Zalig!

▲ Een goede voortuin om mensen vanop afstand te ontmoeten

Koning Boudewijnstichting - tot uitvoer kunnen brengen. Een serieuze uitdaging maar we gaan ervoor! Vanmiddag zet ik de administratieve lijnen uit en contacteer ik onze chef-kok. Hij is sinds twee jaar één van onze onschatbare vrijwilligers. Elke maand kunnen we op hem rekenen voor een schitterende workshop met ouders, kinderen, jongeren. Hij wil ook aan dit project meewerken.'

ik hen niet kan opzoeken. Gelukkig volgt mijn zus hen goed op. Ik verneem dat een zus van mijn papa is overleden: ons lief tante nonneke van in de negentig, waar we veel respect voor hebben. Ze werkte jaren in het ziekenhuis en had een speciaal zorgend oog en luisterend oor. We mogen niet naar de begrafenis gaan. Pijnlijk maar begrijpelijk.'

'Vandaag loopt het werk uit en is het te laat voor een avondwandeling. Ik ben zo dankbaar dat ik kan samenwerken met heel gedreven mensen die bereid zijn om veel water bij de wijn te doen als de nood hoog is!'

Vrijdag

'Verontrustend nieuws: de man van een collega heeft mogelijks corona. Uit voorzorg mag ze van de dokter niet komen werken. Terecht, we mogen geen risico lopen. Samen met de collega's herschikken we onze taken. Met mijn collega van het jeugdhuis bespreek ik hoe we het Covid 19-project - we kregen positief nieuws van de

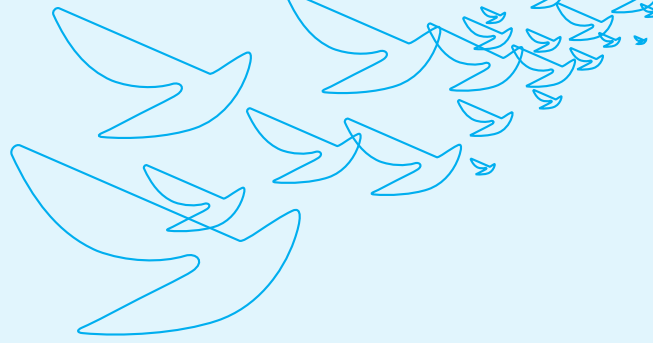
'Tussendoor komen nog enkele begeleidingsvragen op mij af. Wanneer de kinderen huiswaarts keren, wens ik de ouders en kids een goed weekend toe. Dat gebeurt allemaal in onze voortuin omdat wij geen ouders meer mogen binnen laten.

Nu begrijp ik wat een militant bedoelde toen we brainstormden over hoe een Vierde Wereldhuis in Oostende er zou moeten uitzien, als we er ooit één kunnen bouwen. Zij zei dat er zeker een voortuin moest zijn. Dat is laagdrempelig: mensen die ons niet kennen en uitgenodigd worden om een babbeltje te slaan in de voortuin zullen gemakkelijker binnen komen. Ik vond het een mooi idee zonder de draagwijdte ervan te snappen. Maar nu ondervind ik dagelijks (zeker als het niet regent) hoe het kunnen ontvangen en spreken aan een deur met een voortuin uitnodigend werkt.

De collega belt me op met het nieuws dat haar man toch niet besmet blijkt. Oef, wat een geruststelling. Volgende week kunnen we terug op haar rekenen.'

Klaar voor het weekend? 'Er staat nog heel wat op mijn to do lijst. Ik bel naar huis dat ik nog wat overwerk en verzaak voor de tweede dag op rij aan mijn strandwandeling. Ik beloof mezelf het morgen beter te doen!'

KALENDER

ALLE ACTUELE INFORMATIE OMTRENT EVENTUELE ACTIVITEITEN DEZE ZOMER IS TE VINDEN OP ONZE WEBSITE:
WWW.AANDEONDERKANT.BE

INFORMATIE-ONTMOETING: DE INTERNATIONALE BEWEGING

ATD Vierde Wereld in België, wat is dat, wie zijn dat?

De beste manier om dat echt te weten te komen is ons ontmoeten. Maak een afspraak.

GEÏNTERESSEERD IN EEN VAN DEZE ACTIVITEITEN?

Informeren en aanmelden via het secretariaat:

contact@atd-vierdewereld.be.

Actuele informatie: zie www.atd-vierdewereld.be

Door de coronamaatregelen konden kinderen niet meer naar de wekelijkse straatbibliotheek in Bossuit komen. Daarom gingen begeleiders Kris en Isabelle met een boeken – en knutselpakket bij de gezinnen langs. Iedereen kreeg een ander pakket, afgestemd op hun voorkeuren. De kinderen waren erg blij met dit paasgeschenk.

